

تبیین ارتباط میان مفاهیم معماری بومی و پایداری از رهگذار پرداختن به دوگانه‌ی سنت و

مدرنیته

سیدامین سیدین

گروه معماری، واحد آستارا، دانشگاه آزاد اسلامی، آستارا، ایران

ameen.seyyedein@iau.ac.ir

چکیده

توسعه بر سیاق دوران مدرن، با تکیه بر کمیت، سهولت و سرعت، سبب پیدایش رفاه گسترده در نقاط مختلف جهان نسبت به اعصار پیشین شد. لکن پی آمدهای ناگوار این شکل از توسعه، در دهه‌های اخیر مورد توجه قرار گرفته است. نقد توسعه‌ی مدرن، بر نوع نگرش آن به ساحت آینده و نیازهای پیش‌رو، معطوف شده است. سنت و امکانات آن به منزله‌ی یک نحو بودن در هستی-مقابل پارادایم‌های معطوف به توسعه- در روزگار نقد مدرنیته، محل الهام پاره‌ای از متفکران، برای اصلاح مسیر رشد بر اساس الگوی فکری مدرن قرار گرفته است. نوشتار حاضر در تلاش است که مفاهیم معماری بومی و پایداری را در ارتباط با دوگانه‌ی سنت و مدرنیته، بازشناسی نماید. روش پژوهش، تفسیری از طریق مطالعه‌ی اسنادی و تاویل واژگانی می‌باشد. یافته‌های این نوشتار حاکی از آن است که دست‌آوردهای معماری بومی، به مثابه مصادیق یک فرآیند ناخودآگاه، نمی‌تواند بی‌آن که به فرآیند و مسیر دستیابی آن‌ها توجه شود، مورد استفاده قرار گیرند. فرآیند توسعه‌ی پایدار به عنوان کنشی خودآگاه، با توجه به ویژگی‌ها و شاخص‌های منابع الهامی مانند سنت و معماری بومی، می‌تواند در مهار افسارگسیخته‌ی رشد مدرن و تبعات نامطلوب آن، تاثیرگذار باشد.

کلمات کلیدی: معماری بومی، پایداری، سنت و مدرنیته